

РЕШЕНИЕ

№ 7962

гр. София, 19.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 22.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **6698** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно - процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на С. О. Н. /N. S. O./, гражданин на Н., [дата на раждане] , срещу Заповед № УРИ № 5392 ПАМ - 1925 от 26.05.2023 г., издадена от началника отдел „Миграция“ в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) при Министерството на вътрешните работи (МВР), с която, на основание чл.44, ал.1 и чл.41, т.2 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 39а, т.2 от ЗЧРБ „Връщане до страна на произход“ - Н..

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е постановена в нарушение на материалния закон, при допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, както и в несъответствие с целта на закона. Излагат се съображения, че при издаването на заповедта не са отчетени обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ - конкретно тези свързани с дългогодишното законно пребиваване на жалбоподателя в страната. Твърди се, че жалбоподателят все още отговаря на условията по чл.24в, ал.1 ЗЧРБ и пребивава в страната на валидно правно основание. В тази връзка се изтъква, че студентските му права са непрекъснати и в следващите месеци му предстоят изпити за дипломиране. Изоставането в учебния план се дължи на изключително сериозни здравословни проблеми, които жалбоподателят е развил в края на 2020 г. Направено е позоваване на съображение б от преамбюла на Директива 2008/115/ЕО – незаконният престой не може да е единствено основание за налагане на ПАМ

„връщане“. Ангажирани са писмени доказателства. Моли съда да отмени заповедта. Ответникът - началникът на отдел „Миграция“ в СДВР при МВР - изразява становище за неоснователност на жалбата в представени писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че С. О. Н., гражданин на Федерална Република Н. е бил със статут на продължително пребиваващ в Република България чужденец, на основание чл.24в, ал.1. т.1 от ЗЧРБ („разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат и чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище“). От 2015 г. пребивава в страната, като визата за дългосрочно пребиваване е с последен разрешен срок - до 12.04.2023г. Чуждестранният гражданин не е напуснал страна до изтичането на разрешението му срок за престой, поради което (и след извършени обстояйни проверки) спрямо него е започнало производство по издаване на заповед за налагане на принудителна административна мярка по чл.39а, ал.1, т.2 от ЗЧРБ.

На 26.05.2023 г. началник на група в сектор „Незаконна миграция“ - СДВР е изготвил предложение до началника на отдел „Миграция - СДВР“, УРИ 5392р-1185 (л. 10). В предложението е направено препращане към докладна записка рег. № 513р-49963 от 15.05.2023 г. (л. 12), с обобщени резултати от извършени спрямо жалбоподателя проверки. Установено е, че на 14.05.2023г., около 13.00ч., органи на отдел „Миграция“ - СДВР са направили опит да се свържат с жалбоподателя, извършвайки проверка на адрес: [населено място],[жк], № 33, вх. Б, ет.2, ап.17, но същият не е открит там. В докладната записка е констатирано, че в хода на проверката на адрес са били снети сведения от живуща в ап. 18 - Р. В., която е заявила, че в ап. 17 не живее никой повече от година и никога не е виждала чуждестранния граждани на адреса. След направена справка в „АИС БДС“ е установен телефонният номер на Н. С. О. - при позвъняване същият не отговаря. При извършена справка в „АИС ГК“ е установено, че търсеният чуждестранен гражданин няма регистрирано излизане от територията на Р. България.

За установените обстоятелства, до чуждестранния гражданин било изготвено съобщение рег. № 513000 - 32766/17.05.2023 г. (л. 11), относно началото на процедурата по налагане на ПАМ по ЗЧРБ, което на 18.05.2023 г. било публикувано на официалната Интернет страница на СДВР (л. 24 и сл. по делото). В уведомлението е посочено, че чуждестранният гражданин разполага с възможност в срок от 7 дни да представи допълнителни възражения, обяснения и доказателства в отдел „Миграция“ - СДВР, на основание чл. 34. ал. 3 от АПК. От събраните по делото доказателства се установява, че такива не са били представени в посочения срок от 7 дни, който срок започва да тече от 27.05.2023 г. (тъй като, на основание чл. 18а, ал. 10 от АПК съобщението за начало на процедурата се счита за връчено на 26.05.2023г.).

На 26.05.2023 г. (преди края на посочения на горепосочения срок) началникът на отдел „Миграция“ – СДВР при МВР издава оспорената заповед № УРИ 5392 ПАМ - 1925/26.05.2023 г., с която на С. О. Н., [дата на раждане], гражданин на Н., ЛНЧ [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка „връщане до страна на произход“ - Н.. Заповедта е издадена на основание чл.44, ал.1 и чл.41, т.2 от ЗЧРБ, като е направено позоваване на мотивите на докладна записка рег. № УРИ 5392р –

1185/26.05.2023 г. Определен е срок от тридесет дни за доброволно напускане на страната, на основание чл. 39б, ал.1, вр. чл. 39а, т.2 от ЗЧРБ. Тази заповед е връчена на чужденеца на 29.06.2023 г.

Към жалбата, като доказателство по предмета на спора е представено уверение № 84280/05.07.2023 г., издадено от длъжностно лице в Нов български университет, в което е отбелязано, че гражданинът на Федерална Република Н. е записан като редовен студент; платено обучение; курс – дипломант; есенен семестър на Висшето учебно заведение през учебната 2019/2020 г. В уверението е видно и ръкописно отбелязване, че „студентът е семестриално завършил, но за допускане до дипломиране е нужно да покрие още 59 кредита от невзетите изпити!“. Допълнително по делото е представено и прието Уверение № 62 от 11.10.2023 г. на ректора на Европейски Политехнически университет (л. 34), от което се установява, че жалбоподателят е записан като редовен студент в зимния семестър на учебната 2023/2024 г., първи курс. В проведеното на 22.11.2023 г. о.с.з. е представено и прието второ Уверение от НБУ, № 89448 от 16.11.2023г., от което се установява, че към момента на съставянето му жалбоподателят се нуждае от 34 кредита за допускане до дипломиране.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Заповедта за налагане на принудителна административна мярка подлежи на пряк съдебен контрол за законосъобразност по аргумент от нормата на чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ. Жалбоподателят е адресат на обективизираното в заповедта властническо волеизявление, засягащо неблагоприятно правната му сфера, поради което е носител на правен интерес от нейното оспорване. Спазен е срокът по чл.149, ал.1 АПК. С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Заповед № УРИ 5392 ПАМ - 1925/26.05.2023 г. е издадена от компетентен орган –началника на отдел „Миграция“ – СДВР, оправомощен със заповед № 513з – 9426/06.12.2018 г. на директора на СДВР (л. 13), издадена на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ, в условията на заместване, съгласно заповед № 513з-4648/25.05.2023 г. на директора на СДВР (л. 14).

При постановяване на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, като по отношение на твърденията за нарушение на чл. 35 от АПК, съдът намира следното: От приетите писмени доказателства се установява, че административният орган е пристъпил направо към публикуване на съобщението за започване на производството за налагане на ПАМ на Интернет страницата на СДВР, на основание чл.18а, ал.10 АПК (не е правен опит най - напред съобщението да се връчи на жалбоподателя по реда на чл.18а, ал. 9 от АПК). Публикуваното на 18.05.2023 г. съобщение не е било потърсено в указания седмодневен срок, считано от 19.05.2023, поради което се счита за връчено на 26.05.2023 г., на която дата е издадена и ЗНПАМ. В тази връзка се установява, че административният орган не е изчакал да изтече седемдневният срок за допълнителни възражения, обяснения и доказателства (от 27.05.2023 г. до 02.06.2023г., вкл). Според настоящия състав в разглеждания случай това нарушение, доколкото съществува не е съществено. С оспорването на акта пред съда, лицата, които считат, че техни права или законни интереси са засегнати, могат да ги защитят ефективно чрез искания за събиране на доказателства, възражения и представяне на доказателства. От друга страна, регулираните от ЗЧРБ обществени отношения и индивидуалната преценка на обстоятелствата по случая предопределя незабавното

произнасяне на органа в защита на важен държавен и обществен интерес по смисъла на чл. 34, ал. 4 АПК, поради което възраженията за допуснати съществени процесуални нарушения са неоснователни. Още повече, че в настоящия случай оспорващият е упражнил в пълна степен правото си на защита в хода на съдебното производство, като не е оборил релевираните от административния орган обстоятелства по чл.41, т.2 от ЗЧРБ, съставляващи фактически основания за издаване на процесната ПАМ. В този смисъл е и практиката на ВАС (Решение № 6616 от 05.07.2022 г. на ВАС по адм. дело № 2786/2022 г., IV отделение).

Жалбоподателят, гражданин на Федерална Република Н., е бил със статут на продължително пребиваващ в Република България чужденец с получено разрешение за пребиваване, на основание чл. 24в, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. В тази връзка от 2015 г. пребивава в страната, като разрешеният срок последно е бил до - 12.04.2023 г. Това е обстоятелство, по което страните не спорят и което се установява от представената по делото справка от АИС „Български документи за самоличност“. Като доказателство по спора е представено уверение № 84280/05.07.2023г., издадено от НБУ с отбелязване, че нигерийският гражданин е записан като редовен студент в университета през есенния семестър на учебната 2019/2020 г. Съгласно чл.22, ал.1 от ЗЧРБ пребиваването на чужденците в РБългария се осъществява въз основа на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 3 и 4; международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим; актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от РБългария; разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Според нормата на чл. 24в, ал.1, т.1 от ЗЧРБ разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат и чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище. В този смисъл, обстоятелството, че лицето е прието като студент в редовна форма на обучение не представлява самостоятелно основание за неговото пребиваване на територията на РБългария, а е предпоставка, която следва да е налице, за да може съответното лице да получи разрешение на продължително пребиваване. В процесния случай лицето е притежавало разрешение за продължително пребиваване, което е изтекло на 12.04.2023 г. От събраните по делото доказателства също така се установява, че чужденецът към момента на издаване на процесната заповед не е подал искане за продължаване на пребиваването си в Република България.

При съобразяването на тези обстоятелства, на основание чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ, е издадена и обжалваната заповед. Съгласно посочения текст връщане се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешеният му срок или в сроковете по чл. 39б. Разрешеният срок за пребиваване на чужденеца на територията на РБългария е бил до 12.04.2023 г. В тази връзка се налага извод, че са налице материалните предпоставки за издаване на оспорената заповед. С цел изчерпателност следва да се отбележи, че допълнително представените, в хода на съдебното производство, уверения (на л. 34 и л. 39) са неотнормисими за преценката, относно законосъобразността на процесното производство по налагане на ПАМ по чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ. Същите биха имали отношение към производство по издаване на разрешение за пребиваване, за каквото няма данни в настоящия процес. На следващо място, практиката на АССГ (решение постановено по адм. дело № 3355/2023 г. по описа на АССГ), на която се позовава адвокат П. в проведеното о.с.з. също е неотнормисима към делото, тъй като касае друг предмет, а именно ПАМ по чл. 44, ал. 6,

ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ.

Жалбоподателят е гражданин на трета страна, съгласно чл. 3, т.1 от Директива 2008/115 на Европейския парламент и Съвета относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (Директивата 2008/115). Съгласно член 2, параграф 1 директивата се прилага само по отношение на незаконно пребиваващи на територията на държава членка граждани на трети страни. Точка 2 на член 3 определя понятието „незаконен престой“ като присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, престой или пребиваване в тази държава членка. От събраните по делото доказателства се установява, че чужденецът е в незаконен престой на територията на РБългария по смисъла на чл. 3, т. 2 от директивата. Изводите не се разколебават и от представените от жалбоподателя уверения за това, че гражданинът на Федерална Република Н. е записан като редовен студент в НБУ и в Европейски Политехнически университет съответно, през учебната 2019/2020г. и 2023/2024г. Тези доказателства са неотнормими към настоящия правен спор, а биха подлежали на преценка при образувано административно производство по издаване на разрешение за продължително пребиваване. Относно законосъобразността на издадена заповед по чл. 41, т. 2 от ЗЧРБ следва да се установи единствено обстоятелството дали чужденецът е напуснал страната до изтичане на разрешението му срок. В процесния случай, чужденецът не е напуснал страната до 12.04.2023 г., като не е подадено и искане за продължаване на пребиваването, съобразно чл.14, ал.2, изречение първо от Правилника за прилагане на ЗЧРБ (заявлението се подава не по-късно от 14 дни преди изтичане на разрешението срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България).

В допълнение, предвид наведеното възражение, съдът следва да отбележи, че обжалваната ПАМ е наложена и в съответствие с нормата на чл.44, ал.2 ЗЧРБ. Решението за налагане на ПАМ е взето индивидуално и въз основа на обективни критерии. Отчетено е, че С. Н. е в Република България от 2015 г., както и установеното при проверката, че същият не е познат на адреса на пребиваване - никога не е виждан там, като апартаментът на посочения адрес повече от година не е обитаван. Същият е неоткриваем и на посочения от него, въведен в АИС БДС, телефонен номер за връзка. Няма данни С. Н. да е уязвимо лице и да има производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Не са установени и културни и социални връзки на чужденеца с други български граждани на територията на страната. Тези обстоятелства са относими и към съображение 6 от Преамбюла на Директива 2008/115, че незаконният престой не следва да е единственото обстоятелство, което трябва да се вземе предвид при налагане на ПАМ „Връщане“.

С оглед изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал.3 АПК, на ответника трябва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, във връзка с чл.24 Наредбата за заплащане на правната помощ и ЗПП и чл.78, ал.8 от ГПК – в минимален размер от 100 лв.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. О. Н. /N. S. O./, гражданин на Н., [дата на раждане] , срещу Заповед № УРИ № 5392 ПАМ - 1925 от 26.05.2023 г., издадена от началника на отдел „Миграция“ в Столична дирекция на вътрешните работи при Министерството на вътрешните работи.

ОСЪЖДА С. О. Н. /N. S. O./, гражданин на Н., ЛНЧ: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи при Министерството на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: